

8. fejezet - Újra a Roxfortban

Szeptember elsején reggel, a szokásos fejetlenséggel indult a nap. Hogy elérjék a Roxfort Expresszt, olyan gyorsan kellett csomagolniuk, mint eddig talán még sohasem. Legalábbis a két fiúnak. A lányok természetesen már előző nap elkészültek a pakolással, de Ron és Harry még csak most próbálták a ládájukba dobálni minden ruhát és felszerelést. Harry áldotta az esztét, hogy megkérte Remus Lupint a tértágító bűbáj alkalmazására, így csak behajigált a ládájába mindent, ami a keze ügyébe akadt, és azok sorra eltűntek a láda tágas belsejében. Úgy gondolta, ráér majd a Roxfortban rendet rakni.

Amikor végül felsorakoztak az induláshoz az ebédlőben, Mrs. Weasley a fejéhez kapott.

- Jaj, Harry drágám! Elfelejtettem mondani, hogy Minerva üzenetet küldött Charlie-val. Azt mondta, ne a vonattal utazz, hanem hoppanálj a Roxfort kapujához. Mordon és Tonks ott várnak rád.

- Hogyan? Miért? - nézett a fiú értetlenül a többiekre.

- Ez a megoldás biztonságosabb neked is, és a diákoknak is, Harry. Amint az iskola kapuján belépsz, minden rendben lesz - magyarázta Mr. Weasley.

- Mikor induljak?

- Már most várnak rád. Menj, és nagyon vigyázz magadra! - sürgette az asszony hevesen integetve.

Harry a barátaira és Ginnyre nézett.

- Akkor ott találkozunk. A klubhelyiségben leszek.

Vonszolni kezdte maga után a ládáját, de a Charlie, aki szintén velük tartott, most utána szólt.

- Hagyd a ládát! Majd én elviszem a magaméval együtt.

- Rendes tőled, köszönöm.

Harry fejében még megfordult, hogy szerencsére megint nála van az útravaló biztonsági felszerelés: a varázköpeny, a tartalék pálca, és a páncélozott talár. Egy pillanat alatt hoppanált, és máris az iskola vadkanokkal és varázslényekkel díszített, kovácsoltvas kapuja előtt találta magát.

Tonks és Mordon kitörő örömmel üdvözölték, azután csatlakoztak hozzá, és elindultak, hogy felkísérjék a kastélyba. A kapu előtt azonban összetalálkoztak Hagriddal. A Roxfort Kulcs és Háztájörzője kedvesen meglapogatta Harry hátát - amitől a fiú majdnem összerogyott -, és meginvitálta egy teára az újjáépített vadórlakba. Harry örömmel mondott igent, hogy elterelje nyomasztó gondolatait. Bármerre nézett ugyanis, mindenről az a rettenetes éjszaka, Dumbledore professzor halála és Piton árulása jutott eszébe.

A hajdani kunyhóhoz közeledve, már gyanúsak kellett volna lennie a megnagyobbított bejárati ajtónak, de a fiú csak akkor jött rá, hogy valami nagyon nem stimmel, amikor már beléptek. A ház belsejére szokatlanul alkalmazott tértágító bűbájt szórtak. A plafon magassága, és a belső tér, akár egy tágas barlang is lehetett volna, és egy új, óriási ajtó is nyílt a helyiségből.

- Mi történt itt, Hagrid? - ámuldozott Harry.

- Hát, tudod Harry, McGalagony professzor megengedte, hogy Gróp ezentúl velem éljen, és segítsen a birtok őrzésében. Általában az erdőt és a környező hegyeket járja, de olykor itt alszik nálam. Majd meglátod, milyen sokat tanult. Rengeteget segít majd nekem és Charlie-nak a sárkányok gondozásában.

- Hallottam, hogy ő is itt fog dolgozni. Hol vannak a sárkányok?

- A birtoknak azt a részét őrzik, amit nem véd a Tiltott Rengeteg. Ott kerítettünk el nekik egy területet, mint egy rezervátumot. Végül is csak ketten vannak, kényelmesen el fognak férni. Kár, hogy leadtátok az óráimat... - jegyezte meg kissé rosszállóan Hagrid. - A RAVASZ szintű képzés részeként szívesen megmutattam volna őket.

- Hát... azért egyszer szívesen megnézzük, ha lehet. Majd a többiekkel együtt, bizonyára ők is élveznék - felelte Harry, bár nem túl nagy meggyőződéssel. Arra gondolni sem mert, mit szólnak majd a barátai, ha elmondja, mit ígért a nevükben. Hagrid azonban már ettől is sokkal jobb kedvűnek látszott.

Az egyetlen, aki nem változott, Agyar volt. Ő most is ugyanolyan lelkesen csorgatta a nyálát Harry ölébe, mint eddig bármikor.

Harryt a Griffendéles fiúk hálósobájában, az ágya mellett várta a ládája, amikor belépett. Miután kipakolta a legfontosabb dolgokat, elindult a Nagyterembe. A többiekre ugyan várnia kellett egy darabig, de végül elérkezett az évnnyitó vacsora várva várt pillanata is.

A Teszlek Süveg dala ezúttal kifejezett rövid és búskomor volt. Előrevetítette a háború borzalmait, amely elkerülhetetlennek látszott a közelmúlt eseményeinek tükrében.

A beosztási procedúra sokkal rövidebb volt, mint eddig bármikor, ugyanis az elsősök idén még a tavalyinál is kevesebben voltak. Amióta Voldemort újra testet öltött, minden évben egyre jobban megcsappant a tanulók létszáma. Bár a süveg meglepően kevés diákot osztott be idén a Mardekárba, sajnos a többi ház sem gazdagodott sok tanulóval. Az egyetlen meglepetést, a hatodéves Gabrielle Delacour okozta. Harry megrémült a gondolatra, hogy ezen túl még itt is menekülnie kell a lány közeledési kísérletei elől, és nagy kő esett le a szívéről, amikor meghallotta, hogy a süveg a Hollóházba osztotta be a lányt.

Miután minden diák megtalálta leendő házat és helyet fogalt a saját asztalánál, McGalagony igazgatónő emelkedett szólásra.

- Minden régi és új diákot egyaránt szeretettel üdvözlünk az iskola falai között. A pótolhatatlan veszteség, amely nemrég a Roxfortot sújtotta, sajnos változások bevezetésére kényszerít bennünket. Idén is, mint eddig minden évben a diákoknak szigorúan tilos belépni a Tiltott Rengetegbe. Továbbá tilos megközelíteni a birtok határán kijelölt új, varázslattal lezárt területet, amely ezentúl két sárkánynak ad otthont. Azért vannak itt, hogy a továbbiakban az iskola védelmi vonalait erősítsék. Gondozójuk, Charlie Weasley viseli majd gondjukat, vadőrünk, és mágikus lények gondozása tanárunk, Rubeus Hagrid segítségével. A tanulóknak ezen kívül tilos elhagyniuk az iskola épületét délután 6 óra, és a hálókörleteket este 9 óra után. Kivételt csak azok az esetek képeznek, ha valaki írásos engedélyt kap, személyesen tőlem. Az első félévben a hétvégén szokásos roxmorti kirándulások elmaradnak, a továbbiakat pedig az aktuális biztonsági helyzet szerint állapítjuk meg.

A teremben a felzúduló diákok sustorgása és motoszkálása hallatszott.

- Tudniuk kell, hogy mindez az önök védelmében történik. A lakoma előtt még szeretném elmondani a tanári karban történt változásokat: Mivel megbízott igazgatói teendőim sok időmet lefoglalják, az alsó osztályokban az átváltoztatást Fleur Weasley oktatja majd. Talán többen emlékeznek rá, hiszen a legutóbbi Trimágus Tusa egyik beauxbatons-os bajnoka volt. A Sötét Varázslatok Kivédését férje, Bill Weasley veszi át ebben a tanévben. A Bájitalt az idén is Horatius Lumpsluck professzor tanítja majd. Ő lesz ezentúl a Mardekár házvezetője is, én pedig továbbra is a Griffendél ház élén maradok. Az új iskolaigazgató kinevezésére közös pályázatot hirdetett meg a Roxfort Felügyeleti Bizottsága és a Mágiaügyi Minisztérium. A pályázatok elbírálásához a Felügyeleti Bizottság vizsgálóbiztosokat fog küldeni hozzánk. Kérem, legyenek fokozottan udvariasak, és támogassák őket a munkájukban legjobb tudásuk szerint. Nekik köszönhetjük, hogy az intézmény ezentúl is megnyithatja kapuit önök előtt. Jó évtágyat kívánok mindenkinek!

Harry és Hermione egyszerre kezdték Ginnyit és Ront bámulni.

- Miért nem mondtátok?

- Csak előző este szólt Charlie és Bill, nehogy elájuljak a meglepetéstől - mentegetőzött Ron. - Azóta alig bírtam magamban tartani.

- Én nem is tudtam! - vágott durcás képet Ginny, de a többiek addigra már izgatott örömmel faggatták a testvérpárt, hogy kiderítsék, vajon mennyi előnyük származhat ebből a továbbiakban.

Másnap reggel a trió éppen a nagyteremben reggelizett, amikor McGalagony tanárnő hozzájuk lépett.

- Jó reggelt, örülök, hogy látom önöket! Itt vannak az órarendjeik. Ha bármi kérdésük van, csak szóljanak! Az első két órájuk velem lesz. - A professzor sietve a többi diák felé vette az útját.

Mindannyian az órarendjüket tanulmányozták, miközben felkészülődtek az asztaltól. A két fiú órái szinte teljesen megegyeztek, de Hermione órarendje majdnem olyan zsúfolt volt, mint a másik kettőé együtt véve.

- Két átváltoztatást, egy lyukasóra... Juhé! - kurjantotta Ron, Harry azonban elfintorodott.

- Nekem utána két bájitalt jön. Rémes.

- Nem tudom, hogy hol tartod azt a szörnyű könyvet Harry, de idén már más tankönyvből dolgozunk. Nagyon össze kell szedned magad, ha nem akarsz teljesen leégni Lumpsluck előtt!

Mikor kifelé indultak, az előző év kviddics csapata rohanta le Harryt.

- Mikor lesz edzés?

- Lesz válogatás?

- Ki jön Angelina helyére?

Harry hirtelen szóhoz sem jutott. Erre nem is gondolt a nyáron. Imádott repülni, és nagyon szerette a kviddicset, ezt az izgalmas és élvezetes játékot, de tudta, hogy ilyen kötöttséget a mostani körülmények között nem vállalhat.

- Még nem tudom, hogy mi lesz, majd beszélék McGalagonnal, és mindenkit rögtön értesítek - hessegette el őket Harry és megpróbált elsomfordálni. Ginny azonban nem tágított mellőle, és mikor a többiek lemaradtak, a lány elé állt.

- Komolyan abba akarod hagyni a kviddicset? Láttam rajtad, hogy csak lerázni akarod őket. Ők a te csapatod Harry! Annyira szeretsz repülni... Legalább egy kicsit többet lehattunk volna együtt...

Ginny olyan szemrehányóan nézett rá, hogy nem állhatta a tekintetét. Lehajtotta a fejét.

- Muszáj ezt tennem - mentegetőzött. - Reméltem, hogy te majd megérted. Nem ez az egyetlen fontos dolog az életemben, amiről most le kell mondanom. Szívem szerint nem ezt tenném, de nincs más választásom. Nem akarom akkor cserbenhagyni a csapatot és a Griffendélt, amikor egy meccsen számítanak rám, és valamiért nem tudok ott lenni. Most nem vállalhatok ilyen szoros kötöttséget, mert nem tudnék neki megfelelni. - Harry végre újra a lányra merte emelni a tekintetét. - Különbösen is, nálad jobb fogót el sem tudnék képzelni a csapatban.

A bóktól teljesen kipirult a lány arca, és egy pillanatra átölelte a fiút.

- Biztosan tudod, mit miért teszel, de nagyon rossz lesz nélküled - súgta a fülébe, majd megfordult, és elszaladt a többiek után.

Harry legszívesebben azonnal utána futott volna. Remélte, hogy a lány is érzi, mennyire fáj neki megtagadni a két legörömtelibb dolgot az életében. Nehéz volt ilyen döntést meghoznia, és még sokkal nehezebb lesz kitartani mellette.

Átváltoztatástán órák után, Harry odalépett McGalagony professzorhoz.

- Tanárnő kérem, szeretnék beszélni önnel. Most lyukasórám lesz, és ha ráér...

- Potter, kérem, kövessen az igazgatói irodába!

Az igazgatói iroda lépcsőjét őrző kőszörny a jelszóra - „Kviddics” - nyomban félreugrott, és mögötte feltűnt a jól ismert csigalépcső. Harry szorongva lépett be a helyiségbe. Nem járt itt Dumbledore professzor halála óta. Minden ugyanolyan volt, és valahogy mégsem. Fawkesnak, az igazgató főnixének hiánya volt a legszembetűnőbb. Ahogy jobban körülnézett, rögtön a földbe gyökerezett a lába, mert a falon egy teljesen új portré lógott. A Roxfort régi igazgatóinak festményei között helyet foglaló képről Albus Dumbledore mosolygott a fiúra biztatóan aranyozott keretéből.

- Szervusz, Harry! - szólította meg a volt iskolaigazgató. - Örülök, hogy ismét találkoztunk.

- Jó napot - nyögte döbbenet, és továbbra is meredten bámulta a képet. Szemét elfutották a könnyek, és lassan lerogyott egy közelben álló székre.

Az igazgatónő hangja alig jutott el a tudatáig.

- Még van egy kis elintéznivalóm, gondolom nem baj, ha egy kicsit magára hagyom itt. Nemsokára visszajövök - mondta, azzal sarkon fordult, és távozott.

Albus Dumbledore mása a képen biztatóan intett, hogy jöjjön közelebb. Harry lassan kezdett felocsúdni meglepetéséből. Felállt és a portréhoz lépett.

- Jó napot uram. Elnézést, csak váratlanul ért, hogy itt találom... ebben a formában.

- Ugye megkaptad a leveletem, Harry?

- Igen uram, de van néhány dolog, ami nem egészen világos számomra.

- Amire tudok, szívesen válaszolok, vannak azonban olyan információk, amik felett nem rendelkezhetem. Sejtéd mire gondolok?

- Arra, hogy miért bízott meg Pitonban. - Harry fűjt egy nagyot. - Bizonyára volt oka rá, de most már teljesen mindegy. Úgyis tévedett, hiszen végül ő lett a gyilkosa. - Ezt már izzó gyűlölettel ejtette ki a száján. Szemére vörös ködként ereszkedett a vad indulat, és ezúttal nem is próbálta meg leplezni.

- Ezek szerint még nem vette fel veled a kapcsolatot. Sejtettem, hogy neki sem lesz könnyű...

- Addig jó, amíg nem találkozunk. Meg fogom ölni!

- Ezt nem teheted, Harry. - Az igazgató hangja megremegett. - Láttad mennyire meg akartam óvni még Draco Malfoy-t is a gyilkosság bűnétől. Te nem tehetsz ilyet! A te fegyvered a szeretet kell, hogy legyen, mert csak ezzel győzhetsz. Ha felkeres téged, mindenképpen meg kell hallgatnod, amit mond. Ha másért nem, az én kedvemért tedd meg!

- Nem ígérek semmit. Semmi nem sikerül. Még a medál, amit megszereztünk az is hiábavalóság volt. Akárcsak a maga halála. Nem az igazi horcrux volt a kőtáiban. Hiába mérgeztem meg azzal a rémes folyadékkal, az egész felesleges volt! - fakadt ki végül indulatosan Harry. Könnyei végigcsorogtak az arcán, ahogy térdre ereszkedett a szőnyegen, és zokogott a feltörő fájdalomtól.

- Mindennek megvolt az értelme, hidd el, fiam. Így kellett történnie. Tudod, Harry, még egy nagy hibát elkövettem: Rá kellett volna vennem Perselust, hogy ossza meg másokkal is a titkát. Sajnos azonban attól való félelmemben, hogy Voldemort belelát az emlékeidbe, és rajtad keresztül leleplezheti őt, elrejtettük előled, és mások elől is az igazság egy részét. Nagy hiba volt, de akkor úgy gondoltam, nem tehetünk mást. - Mikor a fiú végre összeszedte magát, és érdeklődve felnézett rá, folytatta. - Mondd fiam, szokott még fájni a sebhelyed?

- Ez érdekes dolog. Mióta ön meghalt... - megköszönte a torkát. - Szóval azóta egyszer sem fáj, sőt látomásaim sem voltak. Ez miért lehet?

- Voldemort valószínűleg teljesen lezárta előtted az elméjét, és amennyire csak lehet, igyekszik megszakítani a közöttetek lévő kapcsolatot. Rejtve akarja tudni a terveit, mert attól tart, hogy magasabb fokon elsajátítod a legilimenciát. A tetteidre talán nem is kíváncsi annyira. Nem feltételezi, hogy a támogatásom nélkül lépéseket teszel azért, hogy elpusztítsd őt, vagy, hogy ezután bárki is segíteni fog téged ellene.

- Hát ebben téved, és remélem, ez a veszét okozza majd. Még nem tudom, merre induljak el, de mindent elkövetek, hogy végrehajtsam, amit együtt elkezdünk, és amiért ön az életét is feláldozta!

- Köszönöm. Nagyon meghat a hűséged. Az ilyen beszéd jobban illik hozzád, igazán méltó a Griffendél házhoz. Büszke vagyok rád. - Az idős férfi szeme fényesen csillogott. - Kiderült valami a hamis medálról?

- Volt benne egy levél, már fejből tudom. Ez állt benne:

„A Sötét Nagyúrnak!

Mikor ezt olvasod, én már rég nem leszek az élők sorában, de tudatni akarom veled, hogy én fedtem fel a titkodat. Elloptam az igazi horcruxot, és amint tehetem, megsemmisítem. Abban a reményben várom a halált, hogy mikor szembenézel méltó ellenfeleddel, már ismét egyszerű halandó leszel.

R. A. B.”

Harry várakozóan nézte az elmélyülten gondolkodó igazgatót. A többi portréalak, a Roxfort előző igazgatói lassan ébredezni kezdtek szunyókálásukból, és érdeklődve hallgatták a párbeszédet.

- Van sejtése róla, ki lehet ő?

- Sajnos ebben én már nem segíthetek. Sejtlemem sincs, ki lehet. A monogram bizonyára több emberre ráillik. Ezek szerint Voldemort múltjában kell keresgelnünk. Jó lenne tudni egyáltalán valóban elpusztította-e az illető a horcruxot. Talán itt, az iskolában kéne kezdenetek a kutatást. Gondolom, számíthatsz a barátaid segítségére. A magánkönyvtáram szintén rendelkezésedre áll, Minerva majd biztosan megmutatja.

- Mit keressünk?

- A monogram gazdáját, és az alapítók ereklyéit kutassátok. Ha ez nem vezet nyomra, javaslom, hogy az iskola történetét is tanulmányozzátok, leginkább Voldemort idejében. Hátha valami felett elsiklott a figyelmem annak idején. Ezen kívül Godric's Hollow-ban is körül kellene nézned.

- Lupin professzorral jártunk ott néhány napja. Teljesen kihaltak tűnt a falu, de kiderült, hogy valaki jár oda. Egy idős varázslót láttunk hoppanálni a szomszédos háznál.

- Ez nagyon jó hír, Harry. Akkor még mindig tartja magát az ígéretéhez. Talán tud neked segíteni pár dologban. - A fiú értetlenül meredt az idős férfi képére, mire az folytatta. - Mármost az öcsém, Aberforth. Csakis ő lehetett az. A többit majd elmeséli személyesen, ha felkeresed. Csak ennyit segíthetek.

- Honnan fogom tudni, hogy ő az?

- Kérd, hogy igazolja neked a kilétét, és ő meg fogja mutatni neked a sebhelyét a bal vádliján, ami pontosan olyan, mint az enyém. A Londoni metró térképéhez hasonlít. Azt hiszem, egyszer láttad rajtam. Emlékszel?

- Hát persze. Hogyhogy mindkettejüknek egyforma sebhelye van?

- Családi örökség, Harry. Ez egy hosszú történet. Majd egyszer elmesélem, vagy talán ő is megteszi, ha megkérd rá.

A festmény ezzel úgy látszik, lezártak tekintette a beszélgetést. Éppen ekkor tért vissza az igazgatónő.

- Minden rendben van, Potter?

- Igen tanárnő.

- Miről akart velem beszélni?

- Szeretném átadni valaki másnak a kviddics csapatkapitányságot, és a fogó posztját is.

A tanárnő elkerekedett szemmel nézett rá.

- Komolyan így gondolja?

- Sajnos nem vállalhatom el ebben az évben. Szívem szerint folytatnám, de nem akarom később cserbenhagyni a csapatot és a Griffendél házat sem.

- Nagyon sajnálom, hogy így döntött. Hosszú évek óta ön a legtehetségesebb fogó az iskola falai között. Remélem, tudja, mennyire büszke vagyok a csapatbéli teljesítményére. - A nő szigorú tekintetét Harry szemébe fürta. - Elfogadom a döntését, azonban örülnék, ha felszabaduló idejében a RAVASZ-ra készülne.

- Ha csak a vizsgákon múlna, nem döntöttem volna így, fontosabb teendőim azonban bármikor elszólíthatnak az iskolából. Ez ellen nem tehetek semmit.

- Van valami javaslata a csapatkapitányi posztra?

- Rajtam kívül, Ginny játszik legrégebben a csapatban. Fogóként is jól megállná a helyét, hiszen ő játszott helyettem, amikor Dolores Umbridge eltiltott.

- Rendszerben, majd értesítem.

- Tanárnő, lenne még egy dolog... - McGalagony várakozó arccal nézett rá. - Hétvégén eltávozást szeretnénk kérni magamnak, Ronnak és Hermionénak. Ezen kívül folyamatos és teljes körű könyvtárhasználati lehetőséget, valamint állandó kijárási engedélyt az iskola egész területére.

A tanárnő felvonta a szemöldökét.

- Csak ennyi? Gondolom, ezúttal sem óhajt magyarázattal szolgálni - húzta fel szemöldökét kérdően a boszorkány.

Harry elfordította a fejét.

- Sajnos nem tehetem.

Az igazgatónő Albus Dumbledore portréjára tekintett, aki láthatóan jól mulatott huncutul csillogó félholdszemüvege mögött. Az öreg varázsló határozottan bólintott a tanárnőnek, aki válaszul összehúzó ajkakkal biccentett felé.

- Rendszerben van. Remélem, alapos indokuk van erre. Ha elhagyják az iskola területét továbbra is kötelesek jelenteni nekem. A tanórákat, pedig csak kivételes esetben hagyhatják ki. Ebből nem engedek.

- Köszönöm tanárnő. Így lesz. - Harry egyik lábáról a másikra állt zavarában.

- Menjen, mert elkésik az órájáról!

Harry az órarendjére nézett: harmadik-negyedik óra dupla bájitaltan. Erről eszébe jutott Hermione utalása a Félvér Herceg, illetve Piton hatodéves bájitaltan tankönyvére. Megint vörös düh környékezte már a férfi gondolatára is, de néhány mély lélegzet és koncentráció segítségével sikerült úrra lennie rajta. Minél többet gyakorolta, annál könnyebben ment. Tisztában volt vele, hogy a könyvre mindenképpen szüksége van. Minél jobban meg kell ismernie az ellenséget, hogy felkészülhessen ellene, bármit lép is a jövőben volt bájital tanára.

Ráadásul feltűnő lenne, ha ebben az évben semmit sem produkálna Lumpsluck professzor tanóráin. Szerencsére a könyv nem kizárólag a hatodéves tananyaghoz tartalmazott apró betűs jegyzeteket. Piton valószínűleg végig használhatta a RAVASZ előkészítő során, mert rendszeresen utalások és párhuzamok szerepeltek benne más, a fiú számára mindeddig ismeretlen bájitalok elkészítési módjaival kapcsolatban is. Abban reménykedett, hogy ha az egészen

átrágra magát, és az idei tankönyvébe átírja a megfelelő bejegyzéseket, ebben az évben is jól teljesíthet. Sok munkája lesz vele, de megéri. Közben feljegyzi majd az összes benne található varázslatokat is, és gondosan utánanézők mindegyiknek. Nem akart még egyszer úgy járni, mint a *Sectumsemprával*, amivel tavaly sikerült véletlenül súlyosan megsebeznie Draco Malfoy-t.

Még volt egy kis ideje, így hát elindult a hetedik emeletre, a *Szükség Szobája* felé. Elkezdett fel és alá sétálni a folyosón ott, ahol a szemközti falon lévő festményen éppen Badar Barnabást püfölték a trollok. Amint felidézte a megfelelő kívánságot: „Meg kell találnom a Félvér Herceg könyvét ott, ahová rejtettem...” Egyszer csak megjelent a sima kőfalon a jól ismert, boltíves ajtó.

A Szükség Szobájába lépve ismét rácsodálkozott, mennyi mindent rejtettek el az évszázadok során ezen a mesés helyen. A több sorban álló magasra feltornyozott holmi egy óriási mugli raktáráruháza benyomását keltette volna, ha nem furcsa, szedett-vedett tárgyak és lim-lomok töltötték volna meg az egész helyiséget.

Arca elkomorult, amint pillantása a most már végképp tönkretett *Volt-Nincs Szekrényre* esett. Megint előtötte a keserűség a gondolatra, milyen kevés hiányzott hozzá, hogy megváltoztassa azt a szörnyű estét. Hányszor próbált bejutni ide, mialatt Draco azért dolgozott, hogy bejuttassa a kastélyba a halálfalókat! Megrázta a fejét. Most nem ezért jött. Összeszedte magát, és keresni kezdte a bájitaltan könyvet. Jól emlékezett rá, hová dugta, és hamarosan meg is találta a kis szekrényt. A könyv pontosan ott volt, ahol hagyta. Magához vette, a talárjába rejtette és találmokra megindult a sorok között. Azon töprengett, milyen nehéz lenne valamit ebben a káoszban megtalálni, pedig bizonyára sok értékes és hasznos holmi akad itt. Talán a tekergők is ismerték a helyet...

Miközben kilépett a szoba ajtaján, töprengését Hóborc éktelen hahotázása szakította félbe.

- Húúúúúúúú! Elkésett a Potter fiúúúúúúúú! - suhant végig a hetedik emeleti folyosón, és Harry rögtön futásnak eredt, ráeszmélve, hogy már az első napon elkésett egy óráról.

Hermione igencsak szemrehányóan nézett a késve érkezőre, Horatius Lumpsluck professzor azonban csak nagyvonalúan legyintett, és Harry a helyére ülve, sietve bekapcsolódott a munkába.

Az év első bájitaltan órája meglepően könnyű akadálnak bizonyult. Az előző év anyagából ismételték át a nehezebb főzetek egyikét, így Piton könyve mindenben segítséget nyújtott a fiúnak. Hermione ugyan bosszúsan tekintett Harry gyönyörű türkizkék főzetére, és a fölöttébb lebegő szivárványszínű párára, Lumpsluck azonban kerek 20 ponttal díjazta munkáját, ami már önmagában is megérte a fáradságot.

Az SVK tanterem felé vonulva Harry elmesélte társainak az igazgatói irodában történeteket. Barátai ámultan hallgatták a Dumbledore professzor portréjával folytatott beszélgetés beszámolóját.

- Hétvégére kimenőt kértem mindhármunknak, hogy együtt is elmehessünk Godric's Hollowba. McGalagony elengedett, és ráadásul hozzájárult a teljes körű könyvtárhasználathoz is. Ráadásnak pedig, állandó kimenőt is engedélyezett számunkra az iskola egész területén.

- Hú! Ez fantasztikus! - lelkesedett Ron, Hermione azonban kissé elhúzta a száját.

- Azért csak indokolt esetben éljünk vele!

- Nem lehetne például randizni a prefektusi fürdőben? - vigyorodott el Ron kajánul, mire a lány fülig elvörösödött.

- Prefektusként meg se forduljon a fejedben Ron Weasley! - hangja határozottan Mrs. Weasleyre emlékeztetett...

- Jó, csak vicceltem... - visszakozott Ron, bár érezni lehetett a hangjában a csalódottságot. - Volt még valami érdekes? - fordult vissza Harryhez. A fiú nagy lélegzetet vett mielőtt válaszolt.

- Lemondtam a kviddics csapatkapitányságról...

- Ne már! Az nem lehet! - bámult rá Ron.

- ... és a fogó posztjáról is.

- El fogjuk veszíteni a kupát... - Ron szája kétségbeesetten görbült lefelé, úgy tűnt, mindjárt sirva fakad. - Hogy tehetsz ilyet?!

- Hagyd, már! Gondolod, hogy szívesen teszi? Tudod, mennyire imád repülni! - hurrogtá le Hermione, majd a fiú felé fordult. - Sejtettem, hogy így fogsz dönteni.

- Ha váratlanul kell mennem, nem fogok tudni az edzésekhöz és a meccsekhez igazodni. Reméltem, hogy majd megérted, Ron - magyarázta a fiú.

- Ugye nem azt várod, hogy én is kilépjek? - kérdezte kétségbeesve barátja.

- Azt teszed, amit jónak látsz. Sosem kérnék tőled ilyesmit, hiszen tudom, mennyire vártad, hogy bekerülhess a csapatba. Most már mind elfogadtak, és tényleg jó őrző vagy.

- Azért tudod, hogy számíthatsz rám, ugye?

- Hát persze - nyugtatta meg Ron Harry, és igyekezett palástolni, valójában mennyire irigyli barátját.

A Sötét Varázslatok Kivédése terem előtt Bill Weasley várta a diákokat. Miután mindenki bemutatkozott, röviden összefoglalta az idej tantervet.

- Az utolsó évben a magasabb szintű védelmi varázslatok elsajátítására fogunk koncentrálni, és az eddig tanultak nonverbális alkalmazására. Alapvető követelmény lesz a lefegyverző, taroló, kábító, hátráltató átkok és a pajzsbübájok használata. Ezen felül, olyan speciális varázslatokat is megismertek majd, mint a *Patrónus* megidézése, ami például

dementor támadás esetén jól használható. Bár mindezek a RAVASZ vizsga alapkövetelményei, elsősorban a halálfalók támadásai során előforduló átkok elleni módszerekre fogunk koncentrálni.

A hármas, meglegedetten nézett össze. Végre valaki, aki valóban fontos dolgokat akar nekik tanítani. Széles mosollyal figyelték Bill előadását, aki lelkesen folytatta:

- Az ideai varázslatok elsajátításához azonban elengedhetetlen a rengeteg gyakorlás. Hogy ennek teret biztosítsunk, támogatom egy SVK szakkör indítását, ami a követi tantervet. Persze csak akkor, ha vannak rá jelentkezők. Tudom, hogy rengeteg tanulnivalótok van idén, hiszen ez a RAVASZ éve, ez most mégis sokkal fontosabb, mint eddig bármikor. Mivel világunkban háború dúl, az életek múlhat a felkészültségen.

A teremben megfagyott a léghő. Mindenki sápadtan gubbasztott a helyén. Csak a volt D.S.-tagok vágtak valamivel elszántabb képet a többiekénél. Ők már szoktatva voltak a nyomasztó gondolathoz.

- Harry már szervezett egyszer ilyet. Biztosan most is vállalja - hallatszott Neville Longbottom kissé remegő hangja. Minden szem várakozásteljesen Harryre szegeződött.

- Szívesen részt veszek benne, de nem ígérhetem, hogy minden alkalommal jelen leszek - felelte Harry. - Ha választunk egy helyettest is, és egyikünk mindig ott lesz, szerintem nincsen akadály.

- Rendben. Akkor lássunk munkához! - rendelkezett Bill Weasley, és elővette a pálcáját.

Az első hét gyorsan elrepült. A végzős diákoknak rengeteg házi feladattal kellett megbirkózniuk, melyek legtöbbször a RAVASZ vizsgakérdéseket célozta meg. Órák után a trió minden nap beült a könyvtárba, és Madám Cvikker szűrős tekintetében kereszttüzében a varázslócsaládok családfáit, és az alapítók után maradt tárgyi emlékek nyomait kutatták. Egyelőre sajnos nem sok eredménnyel.

Esténként, amikor Ron és Hermione elvonultak, hogy egy kicsit kettesben legyenek, Harry neki látott Perselus Piton bájitaltankönyvének feldolgozásához. Mivel az előző évben már áttanulmányozta a könyvet, észrevette, hogy meglepően gyorsan halad. Módszerét természetesen Hermionétól leste el: folyamatosan haladt a könyvben, és párhuzamosan átjegyzelte az új tankönyvbe a végzős bájitalok kiegészítéseit, valamint egy külön pergamenre a Félvér Herceg által leírt egyéb varázslatokat és megjegyzéseket. Ám rossz tapasztalatain okulva, az utóbbiakkal meglehetősen óvatosan bánt.

Mielőtt aludni tért, minden este okklumencia gyakorlatokkal csitította el elméjét. Érdekes módon ezeknek a meditációknak hála, meglepően jól aludt, és valamivel rövidebb idő alatt kipihente magát, a rengeteg tanulás mellett is. Remélte, hogy ezt a menetrendet minél tovább tartani tudja, mert érezte, hogy nagyon jó hatással van rá a gyakorlás. Lassan kezdte feldolgozni és elfogadni a veszteségeit azzal, hogy a feladatára és a tanulásra koncentrált minden energiáját. Hét végére sokkal kiegyensúlyozottnak érezte magát, mint korábban.

Péntek délután került sor a Griffendél kviddics csapatának válogatására. Harry egészen eddig csak annyit közölt a többiekkel, és kitette a faliújságra az időpontot. Mint eddig minden évben, a tavalyi év csapatán kívül egy sereg lelkes újonc is megjelent a pálya szélén. Harry köszöntötte őket, és rögtön a lényegre tért.

- Sziasztok! - mély levegőt vett, és a jelenlévők feje felett elnézett a távolba. - Az idén nem vállalhatom a csapatkapitányi teendőket, és sajnos a játékot sem.

A megjelentek tátott szájjal, értetlenül meredtek rá. Szóhoz sem jutottak.

- A válogatást még közösen vezetjük az új csapatkapitánnyal, aki nem más, mint Ginny Weasley, a további munkában azonban csak alkalmi tanácsadóként veszek majd részt. Higgyétek el, én sajnálom a legjobban, hogy így kell tennem. Álljatok fel csoportokba aszerint, hogy ki milyen posztra szeretne jelentkezni!

Ginny összefonta lángvörös haját és seprűre pattant. Ő fentről figyelte a jelentkezőket, Harry pedig lentről követte az eseményeket. Két óra elteltével már megvolt az ideai csapat. Nagyjából a tavalyi gárda állt össze újra, így a csapatban maradt Ritchie Coote, Jimmy Peakes és Demelza Robins. Ginny játszott fogó posztján, és helyette egy új fiú, Geoffrey Hooper került be hajtónak. Ron maradt az őrző, de saját kérésére választottak egy pójtájkost is, aki rendszeresen velük edzett, hogyha Ron kénytelen lenne kimaradni valamiért, a csapat akkor is fel tudjon állni.